HENNÂD BİN SERÎ

Kûfe'de yetişen hadîs âlimlerinden. Adı, Hennâd bin Serî bin Mus'ab-ı Teymî'dir. Künyesi Ebû Serî'dir. Büyük bir hadîs âlimidir. Doğumu hakkında kesin bilgi yoktur. 243 (m. 857) senesinin Rabî-ul-evvel ayında vefât etti.

Hadîs âlimlerinden olan Hennâd bin Serî, insanların kendisini örnek aldığı bir âlimdi. Dünyâya düşkünlüğü yoktu. Haramlardan sakınması çok olup, dâima ilimle meşgûl olur, ilmiyle amel ederdi. Birçok âlimden ilim aldı. Onlardan rivâyet ettiklerini toplayıp kitap hâline getirdi. (Kitâb-üz-zühd) eserinin sahibidir. O, Şüreyk bin Abdullah, İsmail bin Iyâş ve bu ikisinden rivâyette bulunanlar ile Ebû Sa'îd-ül-Eşec ve daha birçok âlimden ilim alıp, hadîs-i şerîf rivâyet etti. Kendisinden de, İmâm-ı Buhârî'den başka, Kütüb-i sittenin müellifleri olan İmâm-ı Müslim, Nesâî, Tirmizî, Ebû Dâvûd, İbn-i Mâceve Ebû Zür'a, Ahmed bin Hanbel ve daha pek çok âlim ilim alıp, hadîs-i şerîf rivâyetinde, bulundular.

O'nun hadîs ilmindeki üstünlüğünü ve rivâyetindeki sikalığını birçok âlim bildirdi. Ahmed bin Hanbel'e: "Kûfe'de hangi âlimin rivâyetlerini yazalım?" diye sorulduğunda: "Sizin Hennâd bin Serî'ye yapışmanız lâzımdır" buyurdu. Kuteybe de: "İmâm-ı Şafiî'nin hocası olan Vekî'nin, Hennâd'ı ta'zîm ettiği kadar başka birisini ta'zîm ettiğini görmedim." İmâm-ı Nesâî, "O, sika bir râvidir" dedi. Muhammed bin Ahmed bin Hammâd bin Süleymân-ı Kûfî, hicri 331 senesinde vefât eden âlimler hakkında bilgi verirken buyurdu ki: "Hennâd, hadîs ilminde çok kuvvetli ve sika bir râvi idi. Ondan çok ilim alıp, yazdım. Fakat cenâzesinde bulunamadım."

Ahmed bin Seleme Nişâbûrî, onu şöyle anlatıyor: Hennâd, çok ağlar ve çok ibâdet ederdi. Birgün Kur'ân-ı kerîm okumasını bitirdikten sonra, tekrar abdest alıp mescide gitti. Zevale (öğleye yakın vakte) kadar namaz kıldı. Ben de onunla beraber mescidde idim. Sonra evine döndü. Tekrar abdest alıp mescide geldi ve bize imâm olup namaz kıldırdı. Daha sonra ikindi vaktine kadar namaz kıldı. Bu sırada Kur'ân-ı kerîm okurken sesini yükseltiyor ve çok ağlıyordu, ikindi vakti girince, bize imâm olup namaz kıldırdı. Bundan sonra da Kur'ân-ı kerîmi alıp okumaya başladı. Akşam namazına kadar devam etti. Onun ba'zı komşularına, "İbâdette ne sabırlı kimse!" dedim. Onlardan birisi dedi ki: "Bu, onun 70 seneden beri devam ettiği gündüz ibâdetidir. Sen onun gece ibâdetinin nasıl olduğunu bir görseydin! O, evlenmedi ve eğlenmedi. Onun için "Ona, Kûfe'nin garîbi" denilir.

Onun rivâyet ettiği hadîs-i şerîfler, Sahîh-i Buhârî'nin dışındaki Kütüb-i sittenin hepsinde mevcûttur. Bu hadîs-i şerîflerden ba'zıları şunlardır:

"Bir kimse helaya girmeden, (Allahümme inni eûzü bike mine'l-hubsi vel-habâis) desin!"

İmâm-ı Mesrûk, Hazreti Âişe'ye, Resûlullahın (aleyhisselâm) amelini sorduğunda, O da: "Resûlullah (aleyhisselâm) devamlı olan ameli severdi" cevâbını verdi. "Ne zaman namaz kılardı?" deyince, "Horozun sesini işittiği zaman kalkar, namaz kılardı" dedi.

Yine Hazreti Âişe şöyle anlatır: "Yanıma Medine yahudilerinden iki ihtiyâr kadın girdi ve "Ölüler, gerçekten kabirlerinde azâb olunurlar" dediler. Ben, kendilerini yalanladım. Onları tasdîk etmeye gönlüm râzı olmadı. Sonra çıkıp gittiler. Yanıma Resûlullah (aleyhisselâm) girdi. Kendisine; "Yâ Resûlallah! Medine yahudilerinden iki kocakarı yanıma geldiler ve ölülerin kabirlerinde azâb gördüklerini söylediler" dedim. Resûlullah da (aleyhisselâm): "Doğru söylemişler! Hakîkaten onlar, öyle azâb görürler ki, o azâbı hayvanlar bile işitir"buyurdular. Artık bundan sonra, Resûlullahın (aleyhisselâm) hiçbir namazda, kabir azâbından Allahü teâlâya sığınmadığını görmedim!"

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tehzîb-üt-tehzîb cild-11, sh. 70

2) Tezkiret-ül-huffâz cild-2, sh. 507

3) Mu’cem-ül-müellifîn cild-10, sh. 54

4) Şezerât-üz-zeheb cild-2, sh. 104

5) Sahîh-i Müslim (Kitâb-üs-salâtu Bâbü İstihbâbı’t-te’avvüz min azâbil-kabri)